

1980. május 25. Vasárnap

Gizikém!

A két előadás közt sikerült hazajönnünk egy busszal, így van most a szállodai szobában egy óram, hogy nyugodtan írjak. Most itt Panamában 3/4 7 van! Mexicóhoz és Costa Ricához viszonyítva egy órával már előretoltuk az órát. (Haladunk hazafelé ?!)

Utolsó levelem óta több izgalmas esemény is történt. A társaság 2 részletben indult el San Joséből. Az első csoportban ment(persze) a tánckar és pár énekes fiú, mi a maradék, másnap: szombat reggel. Bosszankodtunk, mert híre járt, hogy Panamában kitűnően lehet vásárolni, de hát szombat délután meg vasárnap? A vezetés megnyugtatót, hogy megtudakolták: minden üzlet nyitva lesz. Itt aztán kiderült, hogy minden zárva! Puff! De nem is ez a fő érdekesség: túl vagyunk egy kényszerleszálláson!!

Így történt:

A szokásos módon 11 óra után beültünk egy nem tudom milyen típusú kb 80-85 személyes, két motoros lökhajtásos gépbe, kislattyogtunk a kifutóra, a a gép minden túráztatás és egyéb előkészület nélkül nekilendült. Furcsa volt, hogy amikor elrugaszkodott a gép a földtől - tudod, a lökhajtásos gépek milyen meredeken fúrnak be magukat a levegőbe - szinte azonnal balra fordult. Alig lehattünk még a földtől 30-40 méternyire. Egyik szárny a föld felé, a másik égnek állt. Aztán ez a fordulás gyengült, de megmaradt, s a gép lassan emelkedett. Ismétlem: nem úgy meredeken, ahogy szokott, hanem erőlködve, s nem is tudott magosabbra kapaszkodni úgy 250-300 méternél! És mindig balra! Ekkor már kezdtem nyugtalankodni, de a stewardessek el kezdték kiosztani az ennivalót, úgy tűnt, talán mégis minden rendben. Úgy 3 sor kaptam meg már a tálcáját, mikor hallottam, hogy a gép kiengedi a kerekeit. Ki! Ugyanakkor bementek: 5 percen belül leszállunk Santa Maria repülőtérre. A szegény enni készülők elől elkapkodták az edényeket, s a személyzet is gyorsan leült a szabad helyekre és becsatolta magát. Ennek már fele se tréfa! Úgy fél-oldalazgatva szálltunk rá a kifutóra,

láttuk, hogy a reptéren teljes készülség: tűzoltók, mentő, együtt futottak velünk. Húha! Aztán félkerékre billegve mégiscsak földet értünk, s fékezés nélkül rohantunk majd a beton végéig. Onnan már becsorogtunk a reptéri épület elé. Sokan vártak, a pilótáknak gratuláltak.

Szóval megmaradtunk!

A hiba az volt, hogy a fel és leszálláskor használt pót-szárnyat nem lehetett behúzni. Ez féloldalasan fékezte a gépet, se emelkedni, se rendesen kormányozni nem lehetett. S persze fékezni sem, mert így megpördülhattünk volna. Igazán ügyes volt a pilóta!

Aztán - miután jeges kólát és sós mogyorót adtak az ijedtségre - átszálltunk egy másik gépbe, s ugyanazzal a személyzettel indultunk Panamába. Hát ennyi!

Costa Ricában folytatom. Csókol mindnyájatokat

Apu